

Tuksnesim nolemtie (66)

Dzīvesstāsts

Kalpošana kopā ar brāli Tomu

Kā jau rakstīju stāstā nr.61,par norvēģu pravieti Turbjornu,brālis Toms ar sievu Signi ieradās Latvijā kopā ar šo pravieti.Viņi Norvēģijā bija labi draugi.Kalpoja vienā draudzē.Es tiem organizēju kalpošanu Rīgā, draudzē " Dieva ģimene ", pie māc.Andreja Kočkina,kā arī citur Latvijā. Tā kā pravietis Turbjorns izrādījās krāpnieks un karjerists,Toms ar Signi novērsās no viņa.Tomēr viņi nenovērsās no manis.Mēs turpinājām braukāt pa Latviju,kalpojot daudzās lielākās un mazākās draudzēs.Interesanti,ka mēs ar Tomu un Signi viesojāmies ļoti dažādās draudzēs.Sākot no Katoļiem Jēkabpilī,Luterāņiem Aknīstē,līdz Jaunajai Paaudzei Liepājā.Tā vien liekas,ka mēs esam bijuši visās iespējamās kristīgās konfesijās Latvijā.

Kā jau iepriekš kaut kur rakstīju,Dievs deva Vārdu,ka Viņš mani ieceļ par Savas tautas (Draudzes) metāla lējuma pārbaudītāju; lai es uzzinātu,izpētītu un pārbaudītu tās dzīves ceļus (Jer.6.27.). Ja Dievs tev dod Vārdu,tev par to nav jāiespringst.Bībele saka,ka Dievs Pats ir nomodā par Savu Vārdu,lai tas piepildītos (Jer.1.12.).Ja Viņš to ir runājis,savā laikā tas piepildīsies. Tā Dievs man deva brāli Tomu ar Signi no Norvēģijas,un mēs braukājām pa Latviju,lai uzzinātu,izpētītu un pārbaudītu dažādu draudžu dzīves ceļus.

Atceros,sen atpakaļ,kad vēl kalpoju Gulbenē kā mācītājs,Konsistorijā pakļāda runas,ka esmu galīgi " nenormāls ". Toreizējais Rīgas iecirkņa prāvests Jānis Ginters rakstīja Arhibīskapa uzdevumā man vēstuli,lai es uzrakstu paskaidrojumu par savu darbību.Kā,piemēram,es gatavoju sprediķi un tml. ? Atceros,es tajā paskaidrojumā rakstīju,ka jūtu savu aicinājumu kalpot un būt par svētību ne tikai Luterāņu Baznīcā,bet VISAI KRISTUS MIESAI LATVIJĀ ! Tieši tik lieliem burtiem arī uzrakstīju...cik ar rakstāmmašīnu toreiz tas bija iespējams. Toreiz tas skanēja visai izaicinoši,bet tajā pat laikā pravietiski.Atskatoties,varu teikt,ka Dievs šo manu vēlēšanos ir ņēmis nopietni. Es nezinu,vai esmu bijis par svētību Kristus Miesai Latvija ?..Drīzāk jau par " problēmu ". Tomēr kalpošanas ziņā viss ir noticis tieši tā,kā māc.Jānim Ginteram paskaidrojumā rakstīju.Es esmu kalpojis visai Kristus Miesai visā Latvijā,lai uzzinātu,izpētītu un pārbaudītu tās dzīves ceļus... to,ka viņi ir pilnīgi nederīgi Atmodai (Jer.6.28-30).

Atceros,mēs braucām uz Alūksni,kur bija mājas draudze.Viņi visi izskatījās dedzīgi lūdzēji; runāja par Atmodu un tamlīdzīgi.Mēs bijām tur tikai vienu reizi.Pirms otrās ciemošanās reizes mums pateica,ka tur būšot kāds lietuvietis,kurš vadīšot sapulci.Es sacīju,ka mēs nebraucam,lai klausītos lietuvieti,kuru nepazīstam.Mēs braucam,lai paši kalpotu ! Tā kā zem nepazīstamā lietuvieša kalpošanas mēs līst apakšā nepiekritām,uz Alūksni vairs nebraucām.Vēlāk pārlicinājāmies,ka pareizi vien darījām.Alūksnieši bija tā aizrāvušies ar lietuvieti,ka daži aizbrauca Lietuvā pie viņa dzīvot.Pēc neilga laika gan burtiski atbēga atpakaļ,jo kā sacīja paši dzīvotāji - pie viņa esot bijis vienkārši neizturami !

Reiz mūs aicināja Gulbenes Baptisti.Baznīcā Toma runas laikā ievēroju divus vīrus sēžam pēdējā solā ar sakrustotām rokām.Pēc dievkalpojuma viens no viņiem stādījās priekšā,kā šīs draudzes jaunais mācītājs.Viņš sacīja: " Mēs jūs vērojām ! Bijām gatavi jebkurā brīdī iejaukties un pārtraukt sapulci,ja būtu aizdomas par kaut ko " nepieņemamu ". Tā kā uzvedāties labi,bez pārsteigumiem,tad mēs tikai par to priecājamies ! Bija laba sapulce ! " Sapratām,ka šeit arī mums pēdējā reize.

Atceros,reiz mūs aicināja kāda dedzīga māsa uz sapulci citā vietā Gulbenē.Teica,ka saorganizēšot cilvēkus un telpas.Es sarunāju slavēšanas vadītāju,noīrēju viesnīcas numuru.Devāmies uz Gulbeni.Rezultāts bija tāds,ka uz sapulci atnāca kādi 5 cilvēki.Slavēšanā neviens īsti nepiedalījās.Māsa,Gulbenes " līdere " visu laiku sūdzējās par savām un citu problēmām.Sapulce ilga ne vairāk kā stundu.Mēs bijām uz Gulbeni braukuši no Saldus.Laiks un nauda iztērēti veltīgi. Es biju vīlies,jo šī Gulbenes māsa līdz tam visu laiku runāja par Atmodu.Sapratu,ka šīs durvis arī mums tagad ir ciet.

Uz Aknīsti mēs braucām visai ilgstoši.Tur bija dedzīgi ļaudis.Tad pamanīju,ka Aknīstes grupiņas līdere vairs nesmaida.Runā un seļā parādās reliģiskais lietišķums.Bieži stāsta to,ka viņai esot " savs mācītājs ".Izrādās,ka viņa ir sarunājusi kādu reliģiska tipa sausiņu,kurš brauc uz Aknīsti noturēt kalpošanu paralēli mūsu kalpošanai.Grupiņā šīs lietas dēļ sākās šķelšanās.Sapratām,ka neesam vairs tur vēlami,jo līdere bija izvēlējusies to reliģisko sausiņu.

Kādu laiku mēs kalpojam Inčukalna Baptistu draudzē.Tur bija it kā aktīva līdere,kura mūs aicināja.Tomēr draudzē bija iekšējas problēmas un " klanu " cīņas vēl no Padomju laikiem.Reiz kādos Jāņos es uzaicināju Inčukalna Baptistu draudzes līderus Garkalnē,kur es toreiz dzīvoju,uz nakts lūgšanu.Līderi gan atbrauca,paēda šašliku un tad pēkšņi aizbrauca,sakot ka tiem neesot laika lūgšanai.Lai arī tur mūs aicināja un ļaudis runāja par Atmodu,taču tie neko nevēlējās praktisku darīt,lai Atmoda sāktos.

Vēl bija daudz visādu vietu, kur mēs braucām, taču visās bija kaut kādas problēmas, vai noteikumi, kas mums aizvēra durvis. Laikam ejot sapratām, ka mums vajag pašiem savu vietu, kur noturēt sapulces. Kamēr es biju mācītājs, man bija tāda vieta, taču kad aizliedza kalpot, es visur biju tikai ciemiņš, kur man bija jāpakļaujas citu noteikumiem. Es sapratu, ka ir vajadzīga vieta, kur cilvēkiem būtu iespēja pavadīt laiku ar nakšņošanu. Tajā vietā nemitīgi būtu pielūgšana un Dieva Klātbūtnes meklēšana. Ļaudis brauktu pavadīt laiku ar Dievu bez reliģiskiem noteikumiem un regulām. Dieva Paša izpausme tajā vietā būtu noteicošais faktors.

Es jau reiz biju meklējis īpašumu kādai citai norvēģu grupai. Tas bija laiks, kad viss vēl maksāja lēti. Atceros, par 100 000 latiem Jūrmalā, Lielupē pie laivu piestātnes, varēja dabūt 300 m² divstāvu māju ar visai lielu zemes gabalu, kur līdz tam 1. stāvā jau bija kafejnīca. Tur jau bija neliela zālīte sapulcēm. Māju pārdeva kāda veca kristiete no Baptistu draudzes. Viņai stāvēja rindā uzņēmēji un solīja lielāku naudu, taču viņa gribēja to pārdot mums, jo mēs bijām kristieši. Ja tie norvēģi toreiz to būtu nopirkuši, mums būtu sapulču vieta un tas īpašums šodien maksātu 10 x vairāk. Tas norvēģu uzņēmējs, kuram es to atradu, un kurš tomēr to nenopirka, palaida garām iespēju būt miljonārs. Es toreiz sameklēju kādus 12 labus īpašumus, kurus vajadzēja pirkt ātri, jo cenas auga burtiski pa dienām. Norvēģi man lūdza sameklēt īpašumus, bet kad tos biju atradis, tā arī nevienu nenopirka.

Ar Tomu un Signi bija savādāk. Uzreiz varēja redzēt, ka viņi ir apņēmības pilni novest lietu līdz galam. Tā es atkal meklēju kādiem norvēģiem īpašumu. Es zināju, ka ir vajadzīgs īpašums, kur būtu 2 mājas. Viena dzīvošanai, bet otra sapulcēm un kalpošanai. Tā es dienām pavadīju sēžot internetā, meklējot mājas. Jāsaka, ka nav nemaz tik viegli atrast labu īpašumu par atbilstošu cenu. Ja māja ir pilnīgi pabeigta, tad cenas ir visai augstas. Pārsvarā ir nepabeigtas ēkas, kur ir jāiegulda līdzekļi.

Diemžēl Toms izdarīja kļūdu jau pašā sākumā. Viņš izvēlējās nepareizo māju. Lieta tāda, ka nekas īstenībā nebija jāmeklē. Māja jau bija atradusi mūs, taču Toms to negribēja. Kādu dienu es savā e-pastā saņēmu reklāmu par īpašumu, kuru pārdod netālu no Jelgavas. Tā bija 2 stāvu jaunbūve ar 10 ha zemi un privāto ezeru par ļoti pieņemamu cenu. Otrajā stāvā jau bija liela zāle sapulcēm. Grūti būtu atrast labāku vietu vasaras nometnēm! Fantastiska vieta, kur kristiešiem pulcēties un pavadīt laiku ar Dievu! Tomēr Toms sacīja, ka vieta ir pārāk tālu no Rīgas. Turklāt, daži kilometri ceļa ir puteļaini, bez asfalta. Tā tomēr atrodas visai vientuļā vietā, tāpēc viņi nejutīšoties visai komfortabli. Tā arī Toms nenopirka to, ko Dievs bija devis.

Diemžēl viņi izvēlējās nepareizo māju Garkalnē, par kuru es teicu, lai to nepērk. Tā, protams, bija

Tuksnesim nolemtie 66 Kalpošana ar brāli Tomu

Autors Normunds Ozoliņš

Svētdiena, 01 augusts 2021 18:50

skaista māja, taču nebija paredzēta kalpošanai. Viņi par to samaksāja daudz dārgāk par toreizējo tirgus vērtību. Rezultātā, pēc vairākiem gadiem (ja nemaldos, 10), māju Garkalnē pārdeva, tomēr par daudz mazāku cenu, nekā nopirka. Lūk, šeit tad arī ir nepaklausības Dievam sekas. Kaut arī māju it kā novēlēja Jēzum, taču tajā nebija nekā - ne kalpošanas, ne garīgo augļu. Es tur mēģināju sākt kalpošanu. Saaicināju caur facebook cilvēkus. Mēs noturējām dažas sapulces, taču tad manā draugā Tomā pamodās greizsirdība. Pēc 15 gadu kopā būšanas, viņš pateica, ka šādas sapulces viņa mājā vairs nebūs. Kādu dienu atveda manas mantas uz Dobeli un pateica attā uz visiem laikiem. Māju pārdeva ar lieliem zaudējumiem. Tagad ir citas telpas Rīgā, kur vēlas izvērst Atmodas un dziedināšanas kalpošanu... diemžēl atkal bez pašas Atmodas un dziedināšanas. Gluži kā rakstīts: "Ja Tas Kungs namu neuzceļ, tad darbojas velti, kas gar to strādā." Ps. 127.1.

Mans redzējums par Atmodu vienmēr ir bijis tāds, kā tas tika parādīts filmā "Transformations". Tas viss īstenībā ir ļoti vienkārši! Atceros, filmā 1 teikumu, kas daudz ko pasaka. Kāds no Atmodas lieciniekiem teica: "Lūdziet, kamēr kaut kas sāk notikt! Lūdziet un nepārstājiēt lūgt, kamēr kaut kas sāk mainīties!"

Mēs šodien cilvēkus aicinām pie Varenā Dieva... bez Varenā Dieva! Faktiski mums nav pie kā cilvēkus aicināt... jo nav Varenā Dieva izpausmes. Mums vispirms ir jābūt Tam, pie kā aicināt! Dievam ir jānonāk... Viņam ir jāizpaužās, lai cilvēkiem būtu pie kā nākt! Tieši tas arī bija tas, kāpēc mums vajadzēja to īpašumu! Lai būtu tāda vieta, kur Dievs varētu nonākt un izpausties! Diemžēl brālis Toms to nesaprata. Tāpēc atkal esmu staigājis daudzus gadus līdzī kādām mirušām redzējumiem tuksnesī, kam nekad nebūs lemts īstenoties.